

Григорій Савченко (м. Київ)

НАУКОВА ЛІТЕРАТУРНО-КРАЄЗНАВЧА КОНФЕРЕНЦІЯ «АНДРІЙ МАЛИШКО: СЛОВО І ПІСНЯ»

14 листопада 2012 року Україна відзначала 100-річчя від дня народження Андрія Самійловича Малишка – велета-українця, поета-будителя нації, співця синівської любові до матері, рідного краю, Батьківщини.

9 листопада на батьківщині А.С. Малишка, у місті Обухові, що на Київщині, відбулася наукова літературно-краєзнавча конференція «Андрій Малишко: слово і пісня». Організаторами конференції виступили Київський національний університет імені Тараса Шевченка (Інститут філології, історичний факультет), Інститут літератури імені Т.Г. Шевченка НАН України, Національна спілка краєзнавців України та її Київська обласна організація, Головне управління освіти й науки Київської обласної державної адміністрації, Обухівська міська рада і спеціалізована загальноосвітня школа І-ІІІ ст. № 1 ім. А. С. Малишка м. Обухова.

Символічно, що почесні, які віддавалися в цей день Андрієві Малишку, співпали з відзначенням в Україні Дня Української писемності і мови.

Напрочуд знаково, що в цей день зішлись у вшануванні імена Преподобного Нестора-Літописця і Андрія Малишка. Величини для України – цілком рівноцінні.

На під'їзді до Обухова, на його вулицях банери сповіщали подорожніх про те, що в місті відбудеться пошанування Андрія Малишка літераторами, науковцями та краєзнавцями. Через століття – у вишиванці, з щирою посмішкою А.Малишко запрошував на зустріч до рідного краю...

Учасники та гості конференції, відвідали музей-садибу А.С. Малишка, де з уст старшого наукового співробітника цього малишківського

оазису Олени Артюшенко звучали проникливі слова про родину поета, його матір – Івгу Базилиху, сімейні традиції та мікросвіт.

Знайомство з рідними для Андрія Малишка місцинами продовжилося в Обухівському районному краєзнавчому музеї. Тут, від вітрини до вітрини, від експонату до експонату промовляв Юрій Домотенко – справжній музейник-чародій. Він із року в рік своїм серцем і розумом, знаннями і руками творить музейну експозицію, щоб історія Обухова, Обухівщини, Київщини зримо постала перед кожним, хто пере-

ступив поріг цього унікального музейного виставу. І ми знову поринули у світ Малишка – його юності, воєнного часу, повоєнних років... Малишківська світлиця огорнула нас теплом

Обухів зустрічає учасників і гостей конференції

Юрій Домотенко знайомить із музейними скарбами

пам'яті про славного поета, збереженої і пешеної його земляками.

А тим часом до Обухівського районного центру культури і дозвілля тягнулися вервечки людей – сивочолих, середнього віку і зовсім юних. Земляки йшли до свого Андрія Малишка, йшли в очікуванні почути щось нове й незнане. Сподівання були вмотивовані, бо А.С.Малишко, як айсберг українства, таїть в собі ще багато невіданого і вічно необхідного.

Переповнений зал Обухівського районного центру культури і дозвілля поринув у кількагодинне дійство, у часи Малишка, у його слово і пісню.

Роботу конференції відкрив голова Київської обласної організації Національної спілки краєзнавців України, професор Київського національного університету імені Тараса Шевченка Григорій Савченко,

Перед початком конференції

який оголосив вітання ректора Київського національного університету імені Тараса Шевченка, академіка НАН України Леоніда Губерського. Звертаючись до організаторів, учасників та гостей конференції, ректор Шевченківського університету підкреслив, що 100-літній ювілей А.С.Малишка – «важлива подія в культурному і науковому житті міста Обухова, Київщини, України та й загалом усієї світової спільноти, яка багато в чому знає про велич нашого народу зі

слова і пісні, народжених талантом, душею і серцем Андрія Малишка. Покоління черпають з його творчих джерел любов до матері, рідного краю, України. Материнський рушник, оспіваний Андрієм Самійловичем, – це оберіг і окрилення на звивистих стежинах життя, мірило нашої позиції і вчинків. «Любіть Україну» – дороговказ

Зал Обухівського районного центру культури і дозвілля

Андрія Малишка кожному з нас і натеper і на майбутнє».

Обухівський міський голова Олександр Левченко, вітаючи зібрання, наголосив на тому, що Андрій Самійлович Малишко прославив нашу Батьківщину своїми пісненими шедеврами на весь світ. За словами очільника обухівської міської громади, «Пісня про рушник» є візиткою України в світі, а рушник, звеличений Андрієм Малишком, покладений в основу герба міста Обухова.

Потекла розмова – вибухова, як сам Андрій Малишко, щира, як його слово, розмірена, як його пісня. Колорит кон-

ференції, настрої учасників, яких не розділяли ані трибуна, ані кафедра, неможливо передати, «втиснути» в традиційно-офіційний звіт із переліком тем та узагальненням сказаного. Вдамося до більш розлогого викладу інформаційно наповнених виступів, розставлених у них акцентів, які свідчили про суголосність думок, додавали спілкуванню промовців з аудиторією душевності й людяності.

Зав'язку творчої роботи конференції стало «Слово про Андрія Малишка», яке виголо-

сив Герой України, лауреат Шевченківської премії, письменник Іван Драч. Він говорив про велич Андрія Малишка, його громадянську позицію, своєчасність його слова, як колись, так і сьогодні, про те, що А.С. Малишко був потрібний завжди і особливо у «вирішальні, гримучі, вогнепальні, відповідальні моменти». Промовець підкреслив: «Малишко прийшов в українську літературу, прийшов у світ тоді, коли було неймовірно тяжко прийти. У 30-ті роки... То Голодомор, то потім 37-й рік – рік убивств... Малишкові ж тоді було всього 25 років... Треба йому було збутися. Збутися у той час, коли вже були відомі такі поети, як Первомайський, Голованіський... Корнійчук гримів... Йому не просто все це було... І він пробився через цю шкаралухту. І став видатним поетом, бо підтримав його на той час, і це треба не забувати ніколи, Хрущов. Адже казали, що Малишкові не можна писати: «Його ж то брат був у Зеленого!» Хрущов же сказав: «А він буде у червоних! Андрій, читай!» І Андрій читав. А коли вже була війна тоді він разом із Довженком їздив по Західній Україні. І коли з пафосом виступав Довженко, то з таким же пафосом виступав і Малишко. Це було возз'єднання українського народу, хоча це було в пащі крокодила, це було в сталінській системі, але ж воно було.

Малишко засвітився повнометражно у роки війни. А згодом він став символом України і символом духу українського, бо він все робив для того, щоб збереглася українська мова і українська пісня. І зараз, хочете цього чи не хочете, а він би був би з тими, які обстоюють українську мову».

Поет згадав про розмови з Андрієм Малишком і зокрема його слова: «Був такий період – мене викликають в органи державної безпеки... А туди, коли йдеш, треба чисту сорочечку брати, бо не знаєш чи ти вернешся звідти, а чи ж не вернешся... От я так і зробив... А мені кажуть: «Андрій Самойлович, там якогось зловили бандерівця, який сказав, що він не буде розмовляти, нічого не скаже поки не привезуть йому Андрія Малишка».

І Андрія Малишка привезли до Львова. І там у нього відбулася зустріч із цим бандерівцем. Побитий, знівечений хлопець, катований... І цей хлопець йому сказав: «Андрій Самійлович, ми і в схронах читаємо Ваші вірші, ми любимо Вас. Але я Вам хочу сказати, що поему «Прометей» ви не так написали. Там у Вас росіянин-солдат рятує українське село. Ви мусите написати ще одну таку поему «Прометей» про мене. Я вийшов із схрону, щоб урятувати своє село, бо мені сказа-

Іван Драч: слово про Андрія Малишка

Говорить професор Анатолій Ткаченко

Про Андрія Малишка оповідає Юрій Мушкетик

Говорить Павло Мовчан

Олег Чорногуз про Андрія Малишка

Сергій Гальченко: розмова про Малишка воєнного часу

ли: «Або воно все буде вивезено в Сибір, або ти вийдеш. І я вийшов, щоб з Вами зустрітись і Вам сказати про це».

Переповівши слова А.С. Малишка, Іван Драч наголосив: «Андрій Самійлович Малишко кілька разів повторював мені це все для того, щоб я міг комусь сказати і розказати. І я це сьогодні повідаю Вам, як на духу. І я буду чистий перед Андрієм Самійловичем Малишком, великим поетом нашого краю, нашої землі, його святим іменем».

Герой України, лауреат Шевченківської премії, письменник Юрій Мушкетик у промові «Мій Малишко» зазначив: «Я, справді, – один із небагатьох тих, хто сьогодні знав і спілкувався з Андрієм Самійловичем Малишком. Я був редактором журналу «Дніпро», редактором якого до мене був Андрій Самійлович. Я в своєму житті не бачив такої слави прижиттєвої, як була в Андрія Самійловича Малишка. Це було після війни... У нього багато віршів було військових. На той час Тичина, Рильський були вже десь хрестоматійними... Андрій Малишко був... Ось він – живий... Я, як голова літстудії, ще студентом запрошував його до нас, в університет. І він виступав в аудиторії. Він виступав на великих мітингах, по радіо. Це був неймовірної експресії чоловік. Його вірші мали величезну енергетику».

А потім – Юрій Мушкетик ділився спогадами про Володимира Сосюру, його вірш «Любіть Україну», про страшний для поета 1951 рік, коли він став цькованим-перецькованим. Неймовірна тиша огорнула зал, супроводжувала схвильовані слова Юрія Мушкетика: «Я був на похоронах Сосюри на Байковому цвинтарі. І от стоїть на центральній алеї велика трибуна, покрита червоним кумачем, на якій все Політбюро ЦК Компартії України... І поруч невелика трибуна, теж крита кумачем, з якої виступають. Під трибуною стоїть домовина із тілом Сосюри. І от на трибуні Андрій Малишко. Він звертається до мертвого Володимира Сосюри, а тоді показує на трибуну, де стоїть політбюро, і каже: «Це вони вкоротили тобі віку! Це вони загнали тебе на той світ». Я стояв у натовпі. У мене комашки по тілі... Мороз пішов поза спиною... Це було так страшно... Зараз, ясно, уявити це важко... А тоді було зовсім не те коли за одне слово виганяють з партії, з роботи та й Сибір погрожував... Це було щось таке, ну, божевільне... Я кажу: «Ми всі були вражені!». Правда, я не буду казати, що колись і Малишко, будучи секретарем парткому, завинив перед Сосюрою... Йому довелось критикувати Володимира Сосюру

за вірш «Любіть Україну», але він це спокутував повністю... А виступи Малишка в Спільці, на зборах, на всіляких вечорах... Полум'яні виступи із величезною любов'ю до України. Такої любові в серці я більше, мабуть, не знаю ні в кого. Така була любов... Вона вселялася в нас, вона підносила нас, вона вела нас, вона диктувала нам, як треба любити Україну. І я вважаю, що ці два поняття – Україна і Малишко – нерозривні!»

Знову звучав голос Івана Драча з його знаменитим, громовистим віршем:

Як ховали два Майбороди Малишка,
Як землі закривалася чорна книжка,
Як земля проковтнула усе, що могла –
Від східних зіниць до гіркою чола,
Від карого усміху, до любистку розмови,
Від сліпучого успіху, від численної крові,
Від скорботи строгої до стоногих турбот, –
Як цвинтар наївся на повний рот, –
Стояли два Майбороди – розгублені діти,
Не знали, в який себе бік подіти,
Гіркою не знали, скорботно не знали
І жєстами щось, як німі, розмовляли.
Сонце стояло сліпуче, як в пісні,
Хмари, як труни, неслись лиховісні, –
І от понад Байковим пантеоном
Піднявся рушник над Малишковим сконом.
Із пісні піднявся, розкрився, як мева,
І крилами білими бивсь об дерева.
Злетів над автобусами і над вінками,
Над заломленими від туги руками,
Над лихим поговором, де ненависть люта,
Над гінким осоком, де вимерзла рута,
В небо полинув легкий, як пір'їна –
Внизу замерзла від слів Україна.
Що оті горизонти? Марниці пропащі.
Літа той рушник понад ріки і хащі,
Б'ється душею поета шаленою,
Понад ордою пісень тьмочисленною,
Понад тихими водами, понад ясними зорями –
Й тихо вертається в серце з докорами.
Де мно̀зтво пісень з тих докорів ростиме...
Та тільки у Майбородів нема побратима.
І в нього немає. І в мене немає.
А пісня без слова дзвінка та німая.
І от стоїмо, як розгублені діти,
Не знаєм, в яке себе слово подіти.
Гіркою не знаєм, скорботно не знаєм.
І жєстами все, як німі розмовляєм.

Лауреат Шевченківської премії, голова Всеукраїнського товариства «Просвіта», письменник Павло Мовчан вивів малишківський образ у назву промови «Два крила рушника Андрія Малишка, які підняли мене над світом». Проте розпочав він виступ словами: «Щоразу, коли я їду

до рідного села Велика Вільшанка, що на межі двох районів – Васильківського і Обухівського, я дивлюся на той постамент (постамент знятого пам'ятника Леніну. – Г.С.), який вимагає природного завершення... Ми були біля пам'ятника Малишку... Але ж природне місце Малишку там, де колись стояв ідол. Вважаю, що громада, яка присутня тут, спроможна підтримати мою ініціативу. А вона – не тільки моя. Вона – загальноукраїнська. Малишко мусить бути там! (тривалі оплески залу, – Г.С.). Це дійсно визначальна постать, до якої я сам особисто апелюю й сьогодні. Суперечлива, неймовірно драматична, як наша доля...».

Павло Мовчан говорив про свій шлях до Андрія Малишка, про вперше почутий у 1950-му році із власноруч змайстрованого детекторного радіоприймача небесний голос поета, про вірш «Рідна мати моя», прочитаний мамі... Він наголосив, що небесність Малишка – в його рушнику. Рушнику, який двома крильми – Матері та Березині – піднімає над світом. Згадуючи настанову Андрія Малишка читати «Кобзар», промовець подарував Обухівському краєзнавчому музею «Кобзар» Тараса Шевченка, який товариство «Просвіта» випустило у світ вже мільйонним накладом.

Виступ, названий «Мої зустрічі з Андрієм Малишком», письменник Олег Черногуз розпочав із згадок про ті часи, коли Володимир П'янов познайомив його, молодого літератора, курсанта військового училища, з Андрієм Малишком. Письменник і публіцист поділився з аудиторією важливою життєвою констатацією: «Під впливом таких, як Андрій Самійлович Малишко, під впливом його любові до України, принциповості, сміливості я, очевидно, так само став громадянином, сином України». Мова йшла про творчість Андрія Малишка, про його громадянське єство, висловлювалась стурбованість тим, що твори поета зникають із шкільних програм...

Колишній головний редактор сатиричного журналу «Перець» розповів перчанську бувальщину: «Андрієві Самійловичу виповнювалося 50 років. Він приїхав із Канади. Журнал «Перець» мав рубрику «Наші кращі – люди трудящі». Під цією рубрикою давали переважно дружні шаржі. Редакція послала і до майбутнього ювіляра свого художника-шаржиста, Анатолія Арутюнянца. Приїхав він до Андрія Самійловича і почав малювати. Малишко після знайомства, почувши прізвище художника, каже до Арутюнянца:

- Судячи з прізвища, Ваш батько вірменин?
- Так, – відповів Анатолій Арутюнянц.
- А хто Ваша мама?

– Мама у мене українка.

Андрій Самійлович деякий час мовчав, а тоді знову запитує:

– А ким Ви записалися, Анатолію Саркісовичу?

– А я російській, – не моргнувши оком, відповів Арутюнянц.

Андрій Самійлович рвучко зіскочив зі стільця, схопив привезену із-за кордону пляшку віскі, відкоркував, налив по цілому фужеру і мовив до Арутюнянца:

– Я хочу випити за вас, Анатолію Саркісовичу.

– А що трапилося, Андрію Самійловичу? Ви такий збуджений...

– Розумієте, дорогий, – промовив Малишко, – я тридцять років б'юся над проблемою, звідки пішла велика російська нація, а тепер, дякуючи Вам, розв'язав це питання і запам'ятав на все життя...

І в цьому також весь Андрій Малишко. Темпераментний, емоційний, сміливий, ніжний і мудрий».

Заступник директора Інституту літератури імені Т.Г. Шевченка НАН України Сергій Гальченко повернув аудиторію на 60 літ у минуле, говорив про жахливі 1941 та 1942 роки і збірку А.Малишка «Україно моя!». Воєнні дороги поета, його переживання за Україну, її народ у жахливих умовах відступу він ілюстрував записами із щоденника поета, спогадами його фронтових побратимів, своїх земляків. Науковець звернув увагу на першу збірку Андрія Малишка воєнних часів «До бою ставайте», яку було підписано до друку 22 серпня 1941 р. і видано в Харкові, де другим із 11 віршів був вірш «Україно моя». Це була лише перша частина твору, який побачив світ у п'яти частинах у 1942 р. Промовець підкреслив,

що тільки у виданні 1941 року, одною строфою із передвоєнного вірша, єдиний раз і востаннє за всі роки війни А. Малишко згадав ім'я Сталіна.

Скрупульозний аналіз історії написання, наповненості поезіями виданих збірок А.Малишка, зокрема й 1942 р., під назвами «Україно моя» чергувався з характеристикою трагічної долі видань. У 1942 р. весь наклад збірок «Україно моя» та «Понад стожари» згорів у палаючому Воронежі. С.Гальченко повідомив, що за сприяння Обухівського міського голови Олександра

Левченка та Київської обласної організації Національної спілки краєзнавців України найближчим часом вийде факсимільне видання збірки поезій А.С.Малишка «Україно моя».

Свій виступ письменник, співак, лауреат премії імені Андрія Малишка Віктор Женченко почав зі спогаду, як його повернула з Ташкенту в Україну пісня «Рідна мати моя»: «М.С. Хрущов повертався з Індії, лайнер сів у Ташкенті. Після кількогодінного перебування, зустрічі, Хрущов під узбецьку музику і співи заснув. Рятуючи ситуацію, кмітливі узбеки ви-

рішили, що потрібно виконати «Песню о полотенце» – так вони назвали нашу «Пісню про рушник». Серед ночі привезли мене, соліста ташкентського театру опери і балету, під Ташкент, у колишню резиденцію емірів. Оркестр вже настроєний... Виходжу на сцену, оркестр грає. Почав «Рідна мати моя»... На першому куплеті Микита Сергійович прокинувся, на другому – став бадьорішим, встає і підходить до мене, а третій – прослухав стоячи. У мене трусилися ноги... Хоча й молодим був... Я тільки закінчив. Микита Сергійович підходить і каже:

Вітання Обухівського міського голови Олександра Шевченка

Виступає Василь Трубай

– Благодарю тебе, сынок! Откуда ты?
 – Я з України, – кажу.
 – А что ты тут делаешь? Немедленно в
 Україну!

Уявіть собі, для мене це така радість по сей день. Я вдячний Малишку, який своєю піснюю повернув мене в Україну!»

«У Києві, – ділився далі спогадами В. Женченко, – я уже як соліст Київської філармонії, вперше зустрівся у родині

Платона Майбороди з Андрієм Малишком – з Вашою дивовижною людиною... Про печальне... За кілька днів до смерті, з Феофанії, де Андрій Малишко вмирав, тільки двом людям прийшли його останні рядки. Олександр Білашу він вислав вірш «Цвітуть осінні, тихі небеса», а другому, Платону Майбороді, – «Де ти, моя стежина». Олександр Білаш прочитав ввечером слова вірша «Цвітуть осінні, тихі небеса».

Вранці він зателефонував мені і попросив прийти. Виявилось, що Олександр Іванович Білаш, проплакавши цілу ніч, написав на слова пісню... А вже ранком його дружина Лариса Остапенко її співала...». Виступ Віктор Женченко закінчив високопрофесійним виконанням пісні «Цвітуть осінні тихі небеса».

Тема виступу письменника Василя Трубая «Невідомий А.С. Малишко. Перше кохання. Апокрифи» привернула увагу до особистого й інтимного в житті поета, яке десятиліттями обростало здогадками й припущеннями, малоймовірними версіями й тлумаченнями. Та не тільки на цьому була акцентована його промова. Літератор, звертаючись до творчості свого земляка, зазначив: «Хоч Андрій Малишко нібито вже вивчений-перевивчений, дуже мало відомо про нього справжнього. Адже ще й досі не дослідили, не відкрили, не оприлюднили всієї спадщини великого українського поета. Чимало справжніх почуттів поет ховав у рядках широкого підтексту». А в підтексті були і характеристики ком-

партійних вождів, і оцінки дійсності, і її сприйняття пересічною людиною». Доповідач звернув увагу на розвиток літературного процесу на Обухівщині, на видання «Антологія літераторів Обухівщини», яке побачило світ до 100-ліття з дня народження Андрія Малишка, на невідомі вірші поета, оприлюднені на його сторінках.

Доктор філологічних наук, професор Інституту філології Київського національного

Пісня від Віктора Женченка

університету імені Тараса Шевченка Анатолій Ткаченко висвітлює тему «Натурфілософська лірика Андрія Малишка». Крізь призму філософії і літератури, філософії літератури, філософії в літературі він звернувся до багатосюжетних уяв Андрія Малишка про Всесвіт і людину в ньому, про людське буття, про природу і людину в природі. Дослідник наголосив, що в найплідніші свої 1960-ті ро-

ки поет писав мудру натурфілософську поезію, де його ліричні герої уособлювали себе частиною природи, були нерозривні з нею. Андрій Малишко відчував можливі наслідки атомної ери, уявляв «чорне атомне крило», «атомне ядро, яке в трави пощади просить». За двадцять років до Чорнобильської трагедії він пише вірш-пересторогу «Полин». Натурфілософські прозріння Андрія Малишка вилилися в його творчий діалог з поетами-«шістдесятниками», де він перегукується з ними на предмет осягнення діалектики метаморфоз.

Здавалось би, зовсім під несподіваним ракурсом – «Поетика Арістотеля і поезії Андрія Малишка» – була заявлена доповідь доктора історичних наук, професора, завідувача кафедри історії стародавнього світу і середніх віків Київського національного університету імені Тараса Шевченка Віктора Ставнюка. Однак він наголосив, що правомірно з приводу творчості Андрія Малишка звернутися до давньої полеміки Арістотеля з Платоном про творчість взага-

лі, про мистецтво і особливо про поезію як мистецтво слова. Мистецтво, згідно з античною традицією, – це мімесис: відтворення, наслідування дійсності, уподібнення їй. За Платоном, поезія веде нас від істини, вона дезорганізує душу. Світ – недосконалий і не може стати досконалим. Він – лише недосконала копія світу ідеального, а люди – це ув'язнені печери. Вони тільки спостерігають за тіннями цього ідеального світу, але ніколи не побачать його вочевидь. Поет створює задалегідь неточну імітацію недосконалого світу, у першу чергу – світу людських характерів. Поезія може збудити в аудиторії неконтрольовані пристрасті і тим самим порушити атараксію – належну гармонію душі.

Аристотель опонував Платону. Він підкреслював: Платон помиляється, коли говорить, що мистецтво дає нам лише недосконали копії поодиноких прикладів універсальних форм світу реального і світу ментального. Аристотель же вважав, що великі митці можуть за допомогою свого таланту виявити через мистецтво те універсальне, що ховається в одиничному і представити його нам таким чином, що ми, йдучи цим шляхом, зможемо отримати досконаліше знання. Коли Андрій Малишко створив пісню «Рідна мати моя», то через внутрішні переживання ліричного героя, кожного з нас, він показав нам універсальні істини про дітей і батьків, про сина і маму... Попри заперечення Платона, під час виконання цієї пісні ми переживаємо катарсис. Ми стаємо мудрішими, осягаючи і переживаючи вічну істину материнської любові. За Аристотелем, завдання справжнього поета говорити не про те, що було – це має робити історик. Поезія ж, за Аристотелем, – філософічніша і серйозніша, ніж історія. Справжній поет говорить та творить не тільки на потребу дня. Справжній поет, за Аристотелем, говорить про всезагальне, про людське і людяне, про те, якою має бути людина, про те, що тільки й робить людину людиною. Світ поезій Андрія Малишка для нас – справжній універсум, справжній космос, у якому панує світла печаль і радість буття, у якому завжди торжествує добро, у якому люди є людяними. І це – цілком у дусі Аристотеля.

У програмі роботи конференції була ще низка цікавих доповідей. Їх мозаїчність, розмаїття стосувалися постаті Андрія Малишка в житті і поезії. Слово про видатного поета мовили: письменники – Ольга Довгопят («Образ матері в поезії А.С. Малишка»), Валентина Козак («А.С. Малишко. Голос поетичної душі»), Наталія Люби-

ченко («А.С. Малишко і літературний процес на Обухівщині»), Михайло Карасьов («Дитяча література Обухівщини: від А.С. Малишка до сьогодення»), письменник Олексій Микитенко; доктор філологічних наук, старший науковий співробітник Інституту філології Київського національного університету імені Тараса Шевченка Галина Александрова («Поезія А. Малишка: осягнення слова»); директор Обухівського краєзнавчого музею Юрій Домотенко («Народно-епічна сутність творчості А.С. Малишка»); завідувач кафедри педагогіки і психології Київського обласного інституту післядипломної освіти педагогічних кадрів Світлана Мірошник («Вплив творчості Андрія Малишка на формування української педагогічної еліти»), вчитель спеціалізованої загальноосвітньої школи I-III ступенів № 1 ім. А.С. Малишка м. Обухова Світлана Рогозіна («Виховна та пізнавальна значимість Малишкова слова»); старший науковий співробітник музею-садиби Андрія Малишка Олена Артюшенко («А.С. Малишко: генеруюча постать Обухівського краю»); директор спеціалізованої загальноосвітньої школи I – III ст. №1 ім. А.С. Малишка м. Обухова Петро Демчук та Григорій Савченко, голова Київської обласної організації Національної спілки краєзнавців України, професор Київського національного університету імені Тараса Шевченка («Увічнення пам'яті А.С. Малишка»); журналісти Євген Букет, Василь Марусик, Анатолій Шпиль.

За матеріалами роботи конференції буде видано збірник наукових доповідей та повідомлень. До виголошених на конференції тем будуть додані тексти виступів лауреата Шевченківської премії, академіка НАН України, директора Інституту літератури імені Т.Г.Шевченка НАН України Миколи Жулинського («Той, що натрудив серце Україною. Подивування Малишка з нагоди його століття»), член-кореспондента НАН України, голови Національної спілки краєзнавців України Олександра Реєнта («Краєзнавство у творчості Андрія Малишка»), кандидата історичних наук, старшого наукового співробітника Інституту історії України НАН України Олега Бажана («Андрій Малишко і суспільно-політичні процеси в Україні (друга половина 1950-х – 60-ті рр.): оцінки, переживання, дії») та інші, які в силу різних причин не були оприлюднені в Обухові.

У рамках роботи конференції відбулася презентація збірки – Андрій Малишко. Моя стежина = Andrii Malychko. Mon chemin: Поезії, покладені на музику / Упорядкування, передмова, переклад

з української французькою Дмитра Чистяка. – К.: Університетське видавництво ПУЛЬСАРИ, 2012, видання якої здійснено за сприяння МАН України (президент С.О. Довгий).

У виступах постійно підкреслювалося, що тих людей, які щоденною працею возвеличують українське суспільство, відкривають, зокрема, невідомі сторінки історії краю, потрібно належним чином вшанувати. Тому більш ніж доречною була ухвала конференції, яку присутні одногolosно схвалили: звернутися до Президента України щодо нагородження директора Обухівського краєзнавчого музею Юрія Корнійовича Домотенка Орденом князя Ярослава Мудрого.

Зі слів високоповажних метрів українського слова, науковців, краєзнавців, учителів, учнів, земляків-обухівців неодноразово звучали схвальні відгуки про атмосферу правди, людяності і добра, якою була просякнута кожна хвилина робо-

ти конференції. Андрій Малишко воедино згуртував промовців і вдячну слухацьку аудиторію. Вдамося до слів Юрія Михайловича Мушкетика, який сказав: «Такої конференції я ще не бачив!»

Думається, що такою конференцію насамперед зробив сам Андрій Малишко – гордість українців і України.

Безумовно, що на такому рівні конференція не відбулася б без всебічної, повсякденної і повсякчасної підтримки, яку надавали організаторам, беручись за роботу самі, Обухівський міський голова Олександр Миколайович Левченко, заступник Обухівського міського голови Валентина Олексіївна Симоненко, директор спеціалізованої загальноосвітньої школи I–III ст. №1 ім. А.С. Малишка м. Обухова Петро Геннадієвич Демчук. Обухів і обухівці в черговий раз підтвердили, що земля славна людьми, які працюють.

Біля пам'ятника Андрієві Малишкю в м. Обухові